

ตอนนี้เกิดขึ้นมาด้วยอีเมลฉบับหนึ่งที่ส่งมา... คนส่งชื่อ Supanee Maneetes... สงสัยสิครับ ใครวะ?... เราก็อ่านมาเรื่อย ๆ จนมาเจออะไรแว็บ ๆ chuanpid... ใครวะ... คูน ๆ... ขวนพิศ... ก็นึกไปนึกมา อ้อ-- ! พี่แอดขวนพิศนี่เอง พี่แอดหัวหน้ากลุ่มความร่วมมือระหว่างประเทศ กองประมงต่างประเทศ (ที่ทำงานเก่าผมเองนะ) ดูมาเรื่อย ๆ เจอคุณญาณิกา คนนี้พี่เกตุแน่ ๆ ... ดูมาอีก lukkhana... ลักษณะ... จะพี่ด้อมลักษณะ ก็ไม่ใช่... นั่นพี่ด้อมที่ TOFA มีเมล์แล้ว เพราะเมื่อก่อนต้องส่งงานให้คนนี้... ลักษณะ ลักษณะ... อ้อ !!! คนที่อยู่ใกล้ ๆ ห้องผอ. ที่เคยดึงตัวไปใช้งาน (อันนี้ก็แซวเล่นนิดหน่อยนะครับ หุหุ แต่ถ้ามีงานเรียกใช้ก็เรียกได้นะ เดี่ยวจะบินกลับส่งตรงจะภูเก็ตไปกรุงเทพฯ ทันที... แต่ขอค่าเดินทางด้วยนะ เหอ ๆ) แต่... นึกหน้าออกเว้ย กลับนึกชื่อเล่นไม่ออก... พี่เค้าชื่ออะไรวะ... น หนุ คูน ๆ ว่าเป็นน หนุ... นุ้ยหน่อย นึก เนย เนน หนิง... ไม่ใช่เว้ย... ชื่ออะไรว่า... ก็เดินไปเดินมาสักพัก หน้าพี่ชุกก็ลอยขึ้นมา... ติบปอง ๆ... อีกาย... เดี่ยวจะโดน !!! ได้ยินเสียงพี่ชุกอยู่ในหัว เราก็หันตาคูณิก ตอนเช้า ๆ ชอบเข้างานตอนเก้าโมงครึ่ง ในมือจะมีกาแฟเย็นติดมืออยู่ ไม่รู้ว่าของเก่าหรือว่าชื่อใหม่เพราะเห็นมีมาทุกวัน กลัวว่าจะลืมเปลี่ยน... คนนี้จำได้ถนัดนัก เพราะเป็น เนียร์ ของ เนียร์ ของเนียร์ ของเรา... พี่เค้าเรียกพี่คนนี้อะไรนะ... นึกไปนึกมา... ลักษณะ... ลักษณะ...คุณลักษณะ... เออ... ลักษณะ พี่คนนี้เอง !! เสียเวลานึกชื่อไปประมาณ 2 ชั่วโมง... เวอร์ไป แค่ 15 นาทีก็เกินพอ... นะ ก็มาดูเมลล์ติดต่อ... littlelove พี่จ๊อบนี่เอง... คนนี้ทำผมหลอนไปสองวัน พอได้เห็นแอดเข้ามาในอีเมล littlelove... ใครวะ ก็มานั่งคุยกับไอ้ซัง เพื่อนภาคเดียวกัน

“เฮ้ยซัง มีเมลล์นี้ปะวะ ไอ้ littlelove นี่อะ แม่งแอดกูมาวะ” ผมก็ถามไปด้วยความมึนงงปนความสงสัย

“ไม่มีวะ” ซังก็ตอบมา

“เหรวะ... ใครวะ กูอยากรู้วะ”

“ผู้หญิงแหม่ม ชื่อแวนนี่” จริง ๆ มันมีต่อยาวมากกว่านี้ แต่ไม่เล่าละกันนะ... แต่ด้วยคำว่า “ผู้หญิงแหม่ม”... ทำกูหลอนละ... ใครวะ... ปกติกูไม่เคยให้เมลล์ใคร แล้วใครมันมาหาแอดไรวะเนี่ย... ฟุ้งซ่านไปประมาณ 18 ชั่วโมง 48 นาที 56 วินาที... ก็นึกไว้หลาย ๆ ทาง หลาย ๆ คน... จะเป็นใครวะเนี่ย คนนั้นก็ไม่น่าใช่... คนนี้เหรวะ ก็ไม่น่าใช่ แค่ว่าเจอกันในฝัน (!!!) จะเป็นคนในเน็ตก็ไม่น่าใช่ เพราะไม่เคยฝากอีเมลไว้ที่ไหนเลย ... หลอนไปเรื่อย ๆ จน littlelove ไชกัน อิน เข้ามา... ผมก็รอนรน รีบจิ้มแป้นถามทันที...

“หวัดดีคับ ใครอ่าคับ” ก็ถามไปตามประคนสนใจ...แต่... แม่งไม่ตอบเว้ย... หลอนดี ใครวะ... รอไปได้สักแป็บ

“พี่จ๊อบเองครับ” ได้ประโยคนี้นับ จบเลยชีวิตนี้... พี่จ๊อบทำผมมลายสูญสิ้นไปทันที...

“ครับพี่ หวัดดีครับ ไปนอนแล้วครับ”...ไม่ได้...เลยกู... นะ อะ มาต่อกัน... เดี่ยวจะไม่จบ... ขอลัดไปเลยละกัน ก็มีเมลล์ของพี่อัว พี่ยา... จนวนมาคนแรกสุดอีกรอบ... Supanee Maneetes... ใครว่า... แต่คนนี้ไม่ต้องนึกนานมากนะพอดีมีแอบเขียนไว้ “โบว์เองนะคะ” อ้อ ! พี่โบว์นี่เอง... เลิกทำผมทรงจีจ๋าซะละ เลยไม่มีอะไรจะแซวเลย เหอ ๆ... อะ ก็ขอแค่นี้ละกัน สำหรับพี่ ๆ กปด. ที่ยังไม่ได้อ่าน Volume ที่ 1, 2, 3, 3.5, 3.99, 4 ก็ไปขออ่านได้ที่พี่ปูก พี่จ๊อบ กับพี่ซุน นะครับ หุหุ อะ ไปต่อที่เรื่องอื่น...

จากตอนที่แล้ว Volume 4... เป็นเรื่องราวของทุกข์ และสุข หรือความเหงา ความเครียด และที่มาของความเหงาและความเครียด... มาตอนนี้จะกล่าวถึง นิโรธ และมรรค หรือการสลายความเหงา ความเครียด และหนทางในการ

สลายพวกมันไป... พูดยังกับเป็นผู้มีความรู้ อย่างกับเป็นผู้เคร่งในศาสนา... แต่จริง ๆ จะมีศาสนารึเปล่ายังไม่รู้เลย เห็น ส่วนดีตรงไหนก็หยิบมาใช้หมด คาดว่าในอนาคตคงจะมีลัทธิเป็นของตัวเอง เหนอ ๆ... อะ

อย่างที่เคยมอบไป การมาอยู่ที่นี่ก็เกิดสิ่งหนึ่งที่ได้พบเจอคือ ความเหงาและความเครียด ซึ่งผมเองก็ผจญมาตลอด ช่วงหนึ่งเดือนแรกที่ผ่านมา แล้วก็พยายามหาวิธีต่าง ๆ ที่จะช่วยคลายพวกมันลงไป... สิ่งหนึ่งที่ช่วยได้คืออะไร ก็คือ การ เขียน Life on Lane นี่แหละ... ที่เขียน Life on Lane ขึ้นมามีหลายจุดประสงค์ คือ 1.) มีบางคนบอกว่าไปอยู่ภูเก็ตเป็นไง มั่ง เล่าให้ฟังกันมั่งนะ... ก็ได้ไป 2.) (อันนี้เพิ่งได้เหตุผลมาจากพี่มด) ฝึกเขียนมันเข้าไป งานใหญ่ ๆ มันเริ่มจากจุดเล็ก ๆ กันทั้งนั้น... นะ ไหน ๆ ก็วนมาตรงนี้จะ ก็ขอเสริมอีกหน่อย คือสมัยก่อนเนี่ย สมัยยังใส่ไรเดียงสา... เคยไปพบพิง ลำพระ เพิง แล้วเค้ามีให้ตอบคำถามหลาย ๆ อย่าง ไปเจอเด็กผู้หญิงคนนึง ก็น่าจะซุกม.ปลายนี่แหละก็ถามพี่พิงไปว่า

“พี่คะ คือหนูอยากเป็นนักเขียนอย่างพี่นะคะ หนูควรทำอะไรดี?” น้องเค้าถามมา พี่พิงเค้าก็ตอบไป

“เริ่มง่าย ๆ เลยนะคะ ให้น้องเขียนไดอารี่ นะคะ ฝึกเขียนอธิบายไปเรื่อย ๆ แล้วค่อยหัดเขียนอะไรที่มันต้องใช้ จินตนาการให้มากขึ้น”

“ก็คะ... แต่หนูไม่ค่อยมีเวลาเขียนนะคะ”

“ไม่มีเวลาเขียนไม่ได้นะ อยากเขียนได้หนูต้องมีเวลาเขียนคะ นะ... อะคนต่อไป”...

ก็พิงพี่เค้าไปนะ พังแล้วรู้สึกว๊า เฮ้ย ! แม่ตอบง่ายดีวะ แต่เป็นคำตอบที่แบบว่า... “อยากเขียนได้หนูต้องมีเวลา เขียนคะ”... กระซิบ ตรงไปตรงมา... สิ่งนี้ก็คอยช่วยเตือนตลอดมานะว่า ถ้าอยากทำอะไรได้ เราต้องหาเวลาให้กับมัน ห้ามมาอ้างว่า ไม่มีเวลา... นะ อะ... มาต่อกัน และ 3.) ช่วยคลายความเหงา... ช่วยอย่างไร มันเหมือนกับว่า เราได้เล่าสิ่งที่ เราเจอมาให้กับคนอื่น ๆ ได้ฟังอะ (จะเห็นได้ว่าช่วงหลังเริ่มมีการระบายมากขึ้น ใช้เป็นยาระบายอ่อน ๆ ได้ ใครกินแล้วก็ บอกทีนะ ว่าเป็นอย่างไร) แล้วก็... มีการตอบกลับมามีด้วยนะ ให้อึ๊ยยบ น้องรหัสผมเอง มันเขียนกลับมาเลย ตอนนั้นมัน โดนอะพี้อ่านแล้วโดนอะ หรือไมก็ไอ้มั้ง เออ อ่านแล้วก็รู้เลยว่าไอ้ดาวเทียมกับเต๋ามันทำอะไรกันได้บ้าง สิ่งเหล่านี้... ช่วย ได้ มันทำให้รู้สึกว๊า เราไม่ได้อยู่คนเดียวแฮะ แต่ก็อาจจะมียังบางคนนะที่แบบว่า “แต่ถ้าเธออ่านแล้ว ไม่สนใจ ก็ขอให้มันเป็น เหมือนบทความทั่ว ๆ ไป... ที่อ่านแล้วก็ผ่านไปเหมือนทุกที--” (ขอเอาเพลงโตมาหน่อย) ก็ไม่ได้ว่าอะไร (แอบมีซัอนนิด หน่อย)... สิ่งที่เราเล่ามาก็สามารถใส่ลดค่าโทรศัพท์ได้หน่อยนึง ซัก 0.01%...

นอกจากการเขียน Life on Lane, การใช้โทรศัพท์ แล้วยังมีอะไรอีก ที่จะช่วยได้... มีพี่ที่กลุ่มสัตว์ทะเลหายากแอบ บอกมา

“มะ เดี่ยวพี่พาไปเที่ยว” ...

“ไปเที่ยวไหนครับพี่” ...

“โรงเบียร์ภูเก็ต, กทม., Pink Lady, ฯลฯ”...

“เออ... พี่ครับ พอติ่มไม่ชอบเข้าพวก ตึง ตึง ตึง ตึง นะครับ” ...

“อ้อ เหนอ... งั้นก็... บ่นจรรย์ยานต่อไปนะ...”

จรรย์ยาน... นี่ก็ช่วยได้ เพราะมันได้ออกกำลังกาย พอได้หายเครียด และหายเหงาได้บ้าง... แต่ช่วงนี้ไม่ค่อยจะได้ ออกเลยแฮะ... ทั้งสิ้นเท่าก็ยังไม่ค่อยสมบูรณ์เท่าไรหรอก แม้จะไปตัดไหมมาแล้วก็เหอะ แล้วก็... งานมาไม่หยุด... จริง ๆ จะ หยุดก็ได้ แต่... หยุดเมื่อไหร่มันจะมีตามมาอีกเป็นพรวน... ภูไม่หยุดก็ได้วะ... นะ ด้วยเหตุนี้ การบ่นจรรย์ยานจึงไม่ค่อย ได้ผลเท่าไร... มีอะไรอีก ดูหนัง และฟังเพลง อันนี้น้อยมาก... โดยเฉพาะการก้าวไปซื้อ DVD ที่ร้าน Media Network ที่ Lotus น้อยแถว ๆ เจ้าฟ้าเป็นครั้งแรก... แคชเชียร์ก็น่ารักดีนะ แต่ก็...

“เฮ้อ พี่ครับ ชื่อ DVD ครับ” ผมถามไป... แคชเชียร์ตาเขม้ปัด (คาดว่าน่าจะมาสคร่าไปหมดขวด) ปากแดง ผิวสีออกแทน ๆ ทำผมบ๊อบพ้อมไฮโลทีนิดหน่อย กำลังโบ๊ะหน้าอยู่... มึงจะโบ๊ะไปไหน เหงื่อเหงอกก็ไม่ออก... เอ้า จิ้มมันอยู่นั่นแหละ ไอ้ลิปสติกอะ แม่ตืดฟันไปเป็นกิโลแล้วมั้งนะ... ยืนบนไนใจได้สักพัก แม่ก็หันมา

“เรียกพี่อีกหะคะ หนูว่าพี่แกกว่าหนูอีกนะคะเนี่ย...” เออ ขอบใจที่ทำให้รู้ว่ากูแก่... กูจะจ่ายดังก์ เร็วด้วย

“คับ นีอะคับ เรื่องนี้” ผมก็ยื่นแผ่นให้... พยายามไม่สนใจ

“เรสลิเด็นท์อีวิล ดีเจเนเนอเรชั่น... อันนี้เป็น CG หรือคนแสดงคะเนี่ย”

“CG ทั้งเรื่องครับ ถอดมาจากเกมเลยตัวนี้” อยากรู้ว่ากูหรือมันเป็นคนขาย...

“หะคะ น่าสนุกนะ... ดูที่เป็นคนแสดงตอนนี้อยู่โลกไปแล้ว นางเอกมีพลังจิต... ดูมาสยามภาค ไม่ชอบภาคสามมากที่สุด...” มึงก็ไปบ่นให้ผู้กำกับมันฟังสิ... แคชเชียร์ก็ไม่ไปเรียนอะครับ ว่าจะไม่มาแต่ก็ต้องมาร้านนี้ เพราะมันใกล้ที่สุด... ครั้งสุดท้ายที่มารู้สึกว่าจะพูดน้อยลง แต่ยังคงโบ๊ะหน้าเก่งเหมือนเดิม... เรื่องของหนัง ช่วงนี้ที่โต๊ะทำงานผมมีแต่เดี่ยว 7.5 ชอบมากกกก ยิ่งตอนที่สินเจริญมาเล่นนะ ผมรู้สึกว่ายัย กูอยากเล่นดนตรีได้แบบไอ้พวกนี้อะ คือ มันเป็นคนตรีที่เป็นดนตรีอะ แค่เสียงดนตรีเค้าก็ใช้เค้าเรื่องราวได้แล้วไม่ต้องใส่เนื้อมัน ๆ ให้อย่งกันเข้าไปอีก... ชอบมากกก ส่วนไน้สอุดมก็ยังทำให้ทำได้เช่นเคยนะ... สุด ๆ กับคนนี้ Idol ในดวงใจ... นะ แผ่นอื่นมีอะไรอีกมั้ง ก็มี Resident Evil: Degeneration ที่ได้เล่าไป แล้วก็ BitterSweet: The Short Story อันนี้เพิ่งซื้อ ยังไม่ได้ดู... ส่วนเพลงชอบฟังแนวป๊อบเบา ๆ ป๊อบแจ๊ซ แจ๊ซ สกา มีร็อคได้ในบางครั้ง... แต่ตอนนี้อยากฟังเพลงของฝันหวานอายุจูบ ผมไม่รู้ชื่อเพลงอะ แต่จำเนื้อมันได้ประมาณว่า “ทำนองแผ่วของเพลงหนึ่งในใจ” ฟังแล้ว... ไอ้มึงมันบอกว่ามันชอบเพราะออกแนวการ์ตูนดิสนีย์... แต่ผมชอบเพราะ ฟังแล้วมัน... ผมรู้สึกว่ามันช่วยให้คนอย่าลืมที่จะฝันอะ มันเหมือนกับว่า เตือนทุก ๆ คนว่า อย่าลืมฝัน นะ... เออ ชอบ ๆ ... งานนี้ต้องขอบคุณไอ้มึงนะ ที่ช่วยส่งเพลงดี ๆ มาให้ มีเพลงอะไรดี ๆ อีกก็ส่งมาได้นะ... มีอะไรอีกที่คล้าย ๆ กัน... ริงโตน อันนี้ก็ชอบ เนื่องจากที่ทำงานไม่ค่อยมีอะไรที่มันสร้างสรรค์เท่าไรรอบ ๆ โต๊ะ ผมก็เลยอยากหาอะไรที่มันแอบสร้างสรรค์มาไว้บ้าง... มีหลายอันครับ ว่าง ๆ จะแบ่งส่งไปให้ แต่มีอันหนึ่งที่ไอ้เหี้ยมันส่งมาให้... คอ วอ ยอ คอลเซ็นเตอร์สวัสดีคะ... ถ้าท่านต้องการรู้เด็กสั้นขยันขอย กตหนึ่ง... หลังเร็วไร้ลีลา กตสอง... สูงชะลูดตูดปลิ้นปลิ้นพริ้ว กตสาม... ยาวใหญ่ใส่ไม่อัน กตสี่... ต้องการทำซ้ำ ๆ ให้กดห้า หรือกดศูนย์ถ้าต้องการไวเบรเตอร์... ขณะนี้... พนักงานของเรา กำลังมีสัมพันธทางเพศกับลูกค้าท่านอื่นอยู่ กรุณาคอยสักครู่... บริการความเสียหายจะเจ็วไม่ว่าง... กรุณาทิ้งเสียงขีดของท่านไว้แล้วเราจะต่อกลับ... ขอขอบคุณคะ... แค่นี้อากก็ฮาแล้ว แต่ที่สำคัญ เสียงแม่เนบมากกก ตรงนี้เลยทำให้ฮาเข้าไปใหญ่... ริงโตนนี้ต้องขอบคุณเหี้ยมวะที่ช่วยแอบขโมยในคอมของน้องแล้วส่งมาให้... จัดไป

เมื่อพูดถึงเรื่องเพลงแล้วก็อยากจะต่อให้จบนะ ก็คือว่า... โดยส่วนตัวแล้ว ในตอนนี้เนี่ยมีอยู่เพลงหนึ่งที่แบบว่าฟังแล้วมีความสุขอะ ไดฟังแล้วความเหงา ความเครียดที่เกิดจากการทำงานมันหายไปเลยนะ เพลงที่ว่าก็คือ ทะเลสีดำ ที่ลูลาร้องกับพาราไดซ์... ถามว่าทำไม... เนื้อหาของเพลง เค้าคร่ำ ๆ มันจะเป็นประมาณว่ามีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งฝ่ายชายเหมือนกับว่าจะเจออะไรร้าย ๆ มา ก็มาถามฝ่ายหญิงว่า จะไปด้วยกันไหมรีเปล่า... ฝ่ายหญิงเองก็ให้กำลังใจตลอดเวลา... มีกันและกันอยู่ตลอดเวลาจะกล้วอะไร..... ฟังแล้วแบบว่า... แค่อยากจะ... เวลาที่เครียด ๆ เหนง ๆ ก็แค่ได้ยินเสียงก็ได้... เป็นอะไรรีเปล่า... แค่นี้ก็หายเหนื่อยแล้ว... แต่ตอนนี้ ผมก็ยังไม่มีใคร ที่จะแบบว่า... อาจจะมี หรืออาจจะมี... จมจ่า จมจ่า... ไม่รู้โว้ย !!... นั่งในออฟฟิศ... หันไปทางซ้าย... ก็เจอไอ้มาร์กกำลังปล้ำกับพะยูนอยู่ น่ากลัวจริง ๆ ... หันไปทางขวาก็เจอพี่พิพณ์นั่งขัดไฮกอยู่ อันนี้น่ากลัวกว่า... ก็นั่งเคลิ้มไปคนเดียวก็ได้ ฟังเพลงไป เหม่อลอยไป... ก็อาจจะเป็นได้แค่เพียงจินตนาการของคนโง่งมหายไปเรื่อย ๆ นะ...

อะ... มีอะไรอีก นอกจากสิ่งที่กล่าวไปแล้ว... หาเรื่องทำงาน... การทำงานหนัก ช่วยให้คลายเหงาได้... จริง เพราะจะลืมทุกอย่างเลยเวลาทำงาน... แต่ว่า อยู่ทีออฟฟิศที่ภูเก็ตนี่ ผมยังไม่มีสมาธิกับมันมากพอ... ต้องการตัวช่วย... จำได้ว่า

เมื่อก่อนถ้าต้องทำงานแบบใช้ความคิดนอกสถานที่ละก็ ถ้าไม่มีเหล้าปั่น หรืออะไรที่เป็นคว้น ๆ มาพอให้เคลิ้มละกันนะ... ยาก... แต่อยู่ที่นี้ ไม่มีเหล้าปั่น... กายานก็จุดไม่ได้ ภูซอกยามดลละกัน อะ เพิ่มเพลงเข้ามาอีกหน่อย... ผมใช้หูฟังแบบอินเอียร์ ที่มันจิ้มเข้าไปในรูหูอะครับ ใต้ตอนทำงานไปก็ อุดมันหมดเลย ทั้งรู้จุก ทั้งหู... ว่าจะหาอะไรมาอุดปากอีกซักอย่าง... มีอยู่ครั้งนึง มันมากกก... กำลังทำงานอยู่ มียามดลกับหูฟังปิดทวารอยู่เช่นเคย ก็มีพี่เข้ามาถามเรื่องงาน... พอมีคนเข้ามาถาม ผมเองก็ต้องถอดยามดล และหูฟังออกหนึ่งข้างเพื่อที่จะได้สื่อสารได้ถนัด... ก็คุยกัน นี่ นั่น โน่น พอคุยกันเสร็จปั๊บ ผมก็เอายามดลกับหูฟังอุดไว้เหมือนเดิม... แต่... ทำไมยามดลมันเหม็นวะ แล้วทำไมหูฟังมันไม่มีเสียงวะ... โห !... ก็เล่นเอายามดลไปอุดหู แล้วเอาหูฟังไปอุดจุก... เอ้อ อยากจะกล่าวอะไรสักนิด... อาจมีการสกดสักเล็กน้อยนะครับ (เกริ่นเข้าไปรีไปล่า) มันก็พอช่วยได้หน่อยนึง... “พูดตามตรงแล้วแต่สถานการณ์ ยามรำคาญพูดได้ไม่อายเขา อารมณ์เสียขีเคล็ดก็ไม่เอาสกดเบา ๆ ให้อั้ว_ตรั๊วเอ๊ย ! ... สบายใจ...” นะ จัดไปหนึ่งดอก... ตอนคุยโทรศัพท์กัน บางที มีคนชอบถาม “ทำอะไรอยู่” ผมก็จะตอบว่า “ทำงานอยู่ออฟฟิศ” แม้ว่าตอนนั้นคุณจะไม่ทราบตอนสี่ทุ่มแล้วก็ตามที... ถามว่าทำไม... แล้ว... จะให้ผมไปไหน... กลับบ้านนอน ก็ไม่เอา ชำบ้านแม่ชอบเผื่อแม่ เปิดทีวีดังเหลือเกิน จะนอนได้คือหลัง 5 ทุ่มเป็นต้นไป... หรือจะให้ออกไปเที่ยว... พอดีผมไม่มีตังค์... ก็เลย... อยู่มันที่ออฟฟิศนี่แหละ ทำงานไป เล่นเน็ตไป... เน็ตแม่งก็ตีเหลือเกิน ใช้ได้ก็ต้องมีจอ... ช่วงนี้ก็เลยหาอะไรมานิดหน่อย... ไปเกม่อน... ก็สนุกดีแฮะ ไม่ได้เล่นมานาน... ตอนนี่ใช้ Mudkip เลเวล 9 แล้วครับ เพิ่งเริ่มเล่น... อีกอย่างที่พอช่วยได้ คือที่เดสก์ท็อปคอมผมเนี่ย จะมีตัวบอก % CPU... ถ้าเป็นของคนอื่น ๆ มันจะเป็นเข็มวง แต่ของผมมันไม่ใช่ มันเป็นรูปการ์ตูนผู้หญิงน่ารัก ๆ พวก โมะเอะ โมะเอะ นะ... แล้วก็มีคำพูดขึ้นมาว่า วันนี้นั้ว พกหุสฯ ที่ 15 เดือน 1 ปี 09 ค่ะ เวลา 21 นาฬิกา 34 นาทีแล้วนะคะ เปิดเครื่องมา 0 วัน 8 ชั่วโมง 04 นาที อย่าลืมพักผ่อนบ้าง เป็นห่วงน้า— ที่ชอบมากที่สุดก็ไอ้ตรงนี้แหละ เป็นห่วงน้า— ครับ... เอาอะไรมากับชายโสดครับ อนึ่ง... ที่เป็นรูปการ์ตูนผู้หญิงนะ สามารถเปลี่ยนได้นะครับ คือว่าถ้ามีรูปคนในดวงใจก็สามารถนำมาใส่แทนได้... แต่จะมีรีเพลนนั้นอีกเรื่อง...

จะว่าไป เขียนไปเขียนมาก็เริ่มง่วง... ว่าจะกลับบ้านนอน... ที่บ้านก็มีวีรกรรมเยอะ บ้านผมมันเป็นบ้านไม้ แต่เป็นบ้านที่ทำต่อกัน 4 หลัง... พื้นไม้และกำแพงไม้... ใครแม่ทำ_ยะอะไรรู้กันทุกบ้าน... มึงจะเดินไปไหน ใครคุยกับใคร ใครสักให้ใคร ใครทะเลาะกับใคร... ยิ่งข้าง ๆ บ้านผมนะ เค้าเป็นผิวเมียวกัน... ทำอะไร... ได้ยินหมด... อย่างคิดมาก เค้าก็แค่ดูหนังกัน คุยกัน... แต่เผอิญว่าดูดังไปหน่อย... คือ ผมไม่ได้ดูด้วยก็เหมือนกับว่าไปอยู่ในบ้านเดียวกับมันอะ จำได้ตอนมันดูปืนใหญ่จอมสลัด... เปิดดังมากกก... แล้วคือแบบว่า จะนอนอะ พู้งนี้มีออกฟิลด์แต่เช้า... จะทำยังไงได้ ไปบอกหัวหน้าของบ้านนั้น เค้าก็แค่เอาไปพูดในที่ประชุมลอย ๆ ว่า “มีคนเค้าหนวกหูทีวีดังนะ บอกเค้านี้แหละ”... ไม่ได้ช่วย_ยะอะไรเลยยย แม่งก็ยังเปิดดังเหมือนเดิม... สรุปคือ ก็ฟังไปกับมันนั่นแหละ นอนดึกข้างแม่งแล้ว ตอนเช้าก็ตื่นไปออกฟิลด์แบบมัน ๆ... จัดไป แล้วมีแอบมาบ่นด้วยนะ... พอดีแอบได้ยิน... “ตัวเอง ชำบ้านเค้าจะหนวกหูมัยยะ”... ภูไม่หนวกหู พอดีภูหนวก ไม่ได้ยินสิ่งที่พวกมึงทำกัน... ทุกวันนี้ผมต้องนอนฟัง mp3 ทุกวัน... กะว่าหมด 10 เดือน ถ้าไม่ย้ายบ้านภูคงหูหนวกจริง ๆ ก็งานนี้แหละ...

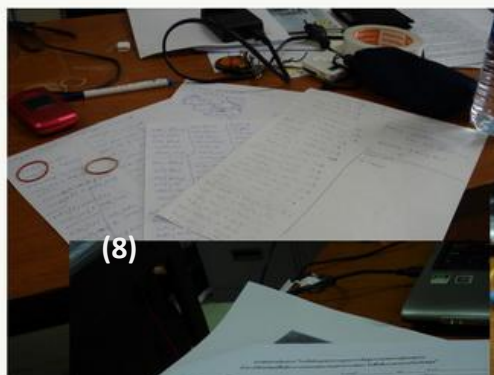
นอกจากอิชำบ้านแล้ว... ในบ้านก็ยังมึงสิ่งที่ทำให้ระทึกอีก... สิ่งทีบอกได้ทันทีถ้ามีคนมาถามว่าผมกลัวอะไร... ผมกลัวแมลง... ถ้าเป็นงู ทาก กิ้งก่า ตั๊กแตน จิ้งจก ลูกขี้เนาะ... ภูไม่กลัว... แต่มึงอย่าเอาแมลงมานะ... ถ้าเป็นมด หรือยุงยังพอว่าครับ แต่ถ้าเป็นแมลงสาบหรือแมลงอะไรที่มันมีขนาดใหญ่กว่า 1.5 นิ้วขึ้นไป... ไม่มึงก็กลัวละ ใครสักคนต้องหายไปจากโลกนี้... แต่ส่วนมาก... ภูไปเองก็ได้ ไม่ยุ่งกับมึงแล้ว... เผอิญที่บ้านพักเป็นออกแนวบ้านสวน แมลงเยอะมากกก มีตั้งแต่ มด ยุง แมงป่อง ตะขาบ และแมลงสาบ... มึงจะมารวมอะไรกันที่บ้านภูเนี่ย ห๊ะ... มีอยู่ครั้งนึง เจอตั๊กแตนสี่เหลี่ยม ๆ ออกน่ารัก ๆ แต่ตัวแม่งยาวลึบกว่าเซ็นฯ... ใ้มารักมันเดินกลับบ้านมาพอดี เจอผมยืนอยู่หน้าบ้าน อยู่ในสภาพที่ว่าใส่

บ๊อกรเซอร์ตัวเดียว มีผ้าขนหนูคลุมหัวและตัว ในมือมีไม้กวาดอยู่... “มึงเป็นเหี้ยอะไรเนี่ย !!??” ไอ้มารักถาม...ผมก็มองหน้ามัน ถอนหายใจไปเฮือกหนึ่ง... กู... สู้กับ... ตึกแตกอยู่... มึงมาก็ดีแล้ว เอามันออกไปที่ กูจะได้อาบน้ำ... “อะไรวะ มึงกลัวตึกแตกด้วย !!??” ...โห— เหี้ย— ตัวแม่งยาวจะคืบหนึ่ง ถ้ากูจับแม่งได้กู... กูทำไปนานแล้ว... จริงนะ ตอนแม่งบินที่อะบรีออออ— เสียงแม่งดังมากกก ยังกับคอปเตอร์ โคตรหลอนอะ ตอนเจอแม่งครั้งแรก... ผมอยู่ในห้องน้ำ มันอยู่ในห้องนอน... กะว่าจะอาบน้ำก่อน แต่ทำใจไม่ได้ เลยหนีออกมาพร้อมกับกะว่าจะไล่มันออกไป... แต่ ก็เหมือนกับที่เล่ามาอะนะ “กูสู้กับตึกแตกอยู่... มึงช่วยเอามันออกไปที...”

ตึกแตกนี่เจอนาน ๆ ที่... แต่ที่เจอบ่อย แมลงสาบ อันนี้ศัตรูตัวฉกาจมาก คือห้องน้ำที่บ้านนี้จะประกอบด้วยไม่เป็นขอบประตู แล้วไอ้พวกนี้เนี่ย ก็เลือกชอบไปเกาะบนไม้... แล้วยังงั้น... ดูเหิน ๆ ก็ดูไม่ออก... บางทีมี เดินผ่านเข้าไปแล้ว หันมาตกใจ อู๊ย อู๊ย !! เหี้ย สัตว์ !! อะไรมันมาได้กုပ်ปล่อยออกมาหมด... แต่ในห้องน้ำผมจะมีอาวุธอย่างหนึ่งไว้สู้กับมัน คือ น้ำยาล้างห้องน้ำ... มันช่วยผมได้... ไม่ได้เอามาล้างห้องน้ำหรอกนะ... เอามาฉีดแม่ง ไม่มึงก็กูละ เอาให้ตายกันไปข้าง... คือขอดมมันพอตีมือจะ บ๊อบบี้ก็ ปิดดด... ใช้ง่ายดี มีแมลงสาบหลายศพแล้วที่ต้องสิ้นชีวิตให้กับอาวุธชิ้นนี้... ที่บ้านชื่อน้ำยาล้างห้องน้ำบ่อยกว่าซื้อสบู่... ไอ้มารักเคยบ่นว่า “มึงโหดวะ”... แล้วที่มึงอะ เห็นหนูอยู่ในคอห่านแล้วไม่ช่วยมันขึ้นมา ดันกดขัดโครกให้ดูมันลงไป โหดกว่ากูอีก... ไอ้ทรมาน... จริง ๆ มีวีรกรรมกับแมลงสาบอีกมากมาย แต่พอก่อน... เดี่ยวจะไม่จบ... นะ

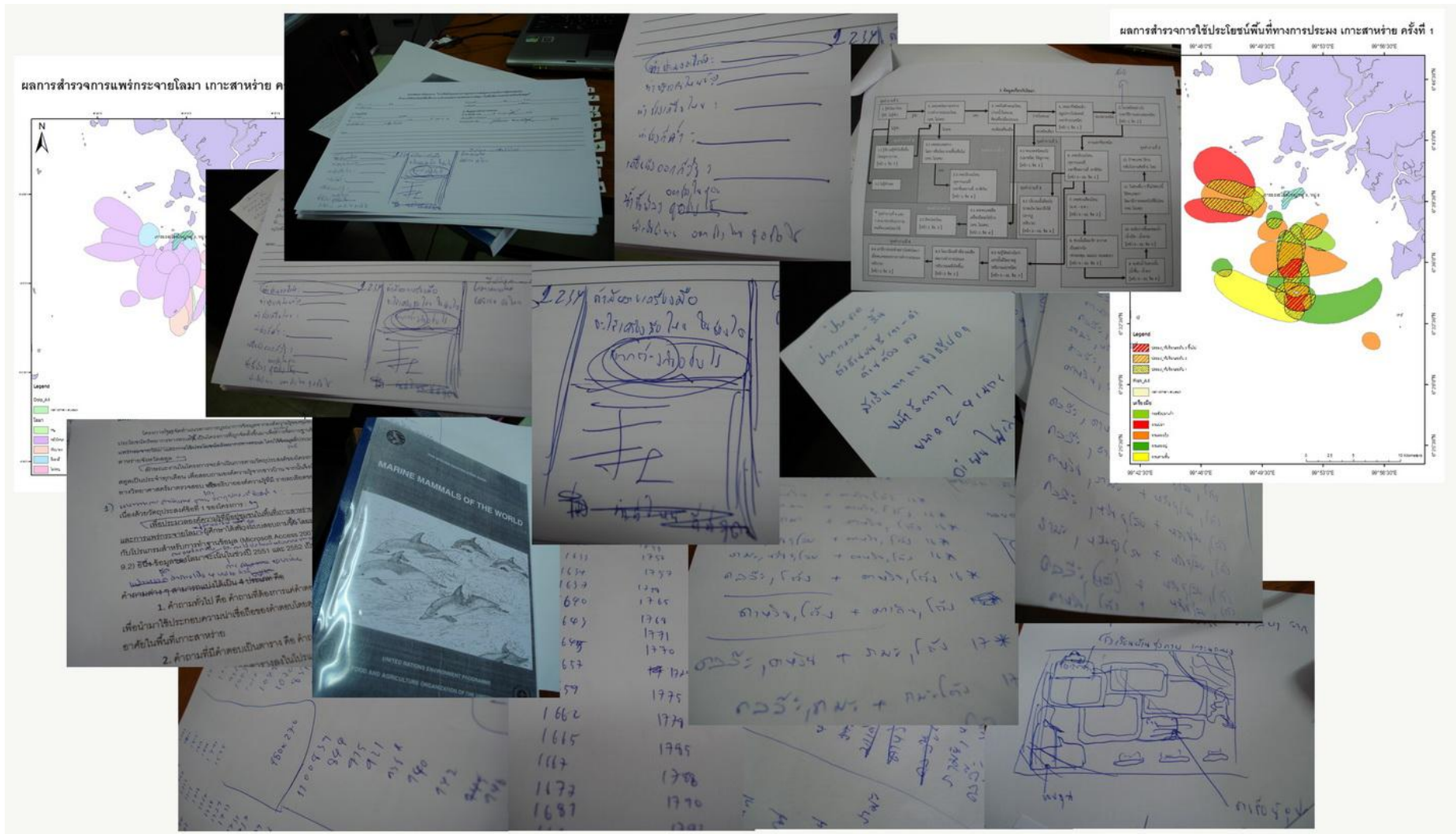
สภาพรอบ ๆ โต๊ะทำงานของผม... มีอะไรมั่ง ไปดูกัน...

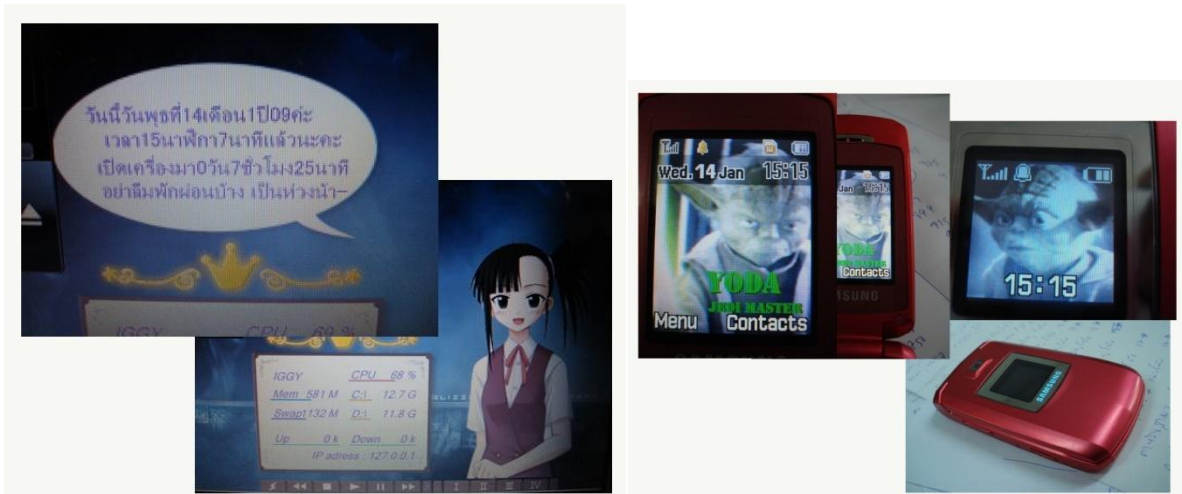
1. โน้ตบุ๊กส่วนตัว ที่ตอนนี้สภาพก็ไม่ค่อยจะไหวแล้ว
2. mp3 สิ่งนี้สำคัญมากกก ไม่มีนี่...
3. ภูเขาเจ้าบ้านกับออฟฟิศ
4. ขวดน้ำที่น้ำไม่ค่อยจะหมด เพราะลืมหิน
5. ของในโต๊ะ วุ่นวายไปหมด ทั้งงานเก่า งานใหม่ พัสตุ หนังสือ เสื้อผ้า...

6. มือถือประจำตัว สามารถใช้ช่วยชีวิตได้
7. ยาต้ม นี่ก็ช่วยชีวิตได้ มีสองขวด ขวดสีขาวใช้ดื่ม ส่วนอีกขวดใส ๆ นี่ใช้รีฟิล
8. กองงานบ้านตะไท...

นี่ก็เป็นรายละเอียดของงาน... มีแต่อะไรก็ไม่รู้ เต็มไปหมด ตัวเลข ลูกศร ตัวหนังสือ วงกลม เส้น ภาพ แผนที่ สีสัน หนังสือ... วุ่นวาย...

รูปทางซ้ายคือตัวบอก % CPU อย่างที่บอก โม่เอ โม่เอ... เป็นห่วงน้ำ—

ส่วนรูปทางขวาคือ... ท่านอาจารย์โยดาอยู่กับผมตลอดเวลา... ด้านมืดบดบังทุกสิ่ง... แม้จะเป็นเงาได้แต่ชีวิตก็ยังยากลำบาก...

... แต่มีเงาโยดามาคุยกับโม่เอ... เข้ากันมากกก...

นอกจากที่ทำงานกับบ้านแล้ว อะไรที่จะพอให้ช่วยคลายเหงา และคลายเครียดได้อีก... ไล่เจ๊ยมั่นกับบอกว่า ไปนั่งเล่นชายหาดดีพี่ ถ้าเป็นหนู หนูทำนะ... ก็พอเข้าใจ แต่ไปนั่งคนเดียวในสภาพนั้นมันไม่ชอบ ยังไงมันก็เหงาอยู่ดี เลยหาเรื่องออกไปเดินหน้าสถาบัน... ข้างหน้าสถาบันเนี่ย มันจะมีระเบียบให้หนึ่ง แล้วก็มีร้านค้ามากมายในช่วงตอนเย็นถึงหัวค่ำ มันก็พอได้เห็นผู้คนก็พอได้ผ่อนคลายไปอีกแบบ... ก็นั่งกินผัดไทยกึ่งสุดไป นั่งดูเมฆที่ติดกับน้ำทะเลไป... เห็นเด็กเวอร์มาตกปลาใกล้ ๆ ... มีอยู่ย่ำเอาเบ็ดมาติดแก้มหนูนะ... เห็นพ่อค้าแม่ขายทำละหมาดกันในช่วงหนึ่งทุ่ม ก็เป็นอะไรที่แปลกตาดี... แต่มีอะไรอย่างหนึ่ง... ร้านค้าทุกร้านที่ขายเสื้อผ้า ไม่ค่อยมีเสื้อผู้ชายขายเลย... คือมีอยู่วันหนึ่ง ผมกะว่าจะซื้อเสื้อไปเป็นของขวัญวันรับปริญญาพี่ผม ตอนแรกกะว่าจะไปซื้อที่แหลมพรหมเทพ ไต่ไม่ได้ไปสักที เออวะ ซื้อมันแถวนี้แหละ... เดินดูไป เดินดูมา... ไม่มีเลยเว้ย... เสื้อผู้หญิงมีหลายรูปแบบมาก แต่เสื้อผู้ชายมีอยู่แบบเดียว... เสื้อแขนยาว ลายมังกร แถมทุกร้านมีแค่ลายนั้นนะ คือถ้าเป็นลายอื่นมันจะดูเป็นเสื้อผู้หญิงไปเลยอะ... ก็นะ จัดไป 250 บาท นี่ขายราคาคนไทยแล้วนะเนี่ย คนขายบอก... ราคาคนไทยมากกก หนูเคยไปดูที่แหลมพรหมเทพ ราคาตัวละร้อย... แต่เอานะ ไม่ได้ว่างไปแหลมพรหมเทพก็เอามันตรงนี้จะ...

นอกจากนี้ ก็ยังมีอีกอย่างคือ... การหาเรื่องเสียตังค์... ไม่ใช่เสียตังค์เรื่องอะไรหรอกนะ เสียไปกับเรื่องของกิน... แต่ก่อนก็พยายามจะประหยัด... แต่ตอนนี้ ช่างแม่ง ไม่สน เงินไม่ออกกูก็จะกิน... มันช่วยได้นะ มีอยู่ครั้งนึง ปวดหัวมากกกแบบว่านั่งอยู่ตอนทุ่มกว่า ๆ หน้าคอม กะว่าทำงานไม่ไหวแล้ว แล้วปกติผมจะไม่กินข้าวเย็น จะกินนมแค่กล่องเดียวก็อยู่ เพราะอยากหาเรื่องประหยัดเงิน... แต่วันนั้น ไม่รู้ทำไม ใ้มารักชวนไปกินชายสี่... เออ ไปก็ไปวะ... แต่ขนาดจะเดินไปขึ้นรถมันยังทรมานอะ ใ้มารักลงไปเอาของที่บ้าน ผมก็รอในรถ คือ ไม่อยากไปไหนแล้วอะ นอนในรถไป... สักพักก็ไปถึงร้านก็สั่งไป เกาเหลาหมูแดงหมูกรอบ... กินเสร็จปั๊บ หายปวดหัวเลยเว้ย... เออ มันช่วยได้... ตั้งแต่นั้นมาก็กินข้าวเย็นตลอด ช่างแม่งแล้วเงิน ใช้จ่ายเหอะ หาใหม่ได้... แต่ยังมีอีกร้าน ร้านนี้เป็นร้านประจำ เพราะมันใกล้ที่สุดแล้วถ้าเป็นร้านอาหารตามสั่ง... เป็นร้านที่ว่า ถ้าว่าง ๆ ก็จะมานั่งกินแอลกอฮอล์ที่นี่ แม้จะแพงกว่ากรุงเทพฯ เยอะก็ตาม แต่ก็นะ... เอาเหอะ สิ่งพิเศษของร้านนี้คืออะไร... ข้าวอร่อย ก็ไม่ใช่... บรรยากาศดี ก็ไม่ใช่... สิ่งพิเศษของร้านนี้คือ เป็นร้านที่เรากินแล้ว

เหมือนกับเวลามันหยุดอยู่กับที่... ไม่ต้องใช้จินตนาการมาก ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอารมณ์อะไรเลย... ทั้งร้านมีนาฬิกาอยู่ 5 เรือน แต่ทุกเรือนแฉ่งตายหมด แฉ่งทุกเรือนแฉ่งไม่ตรงกันซักเรือน อันนี้บ่ายสองครึ่ง อันนี้สิบเอ็ดโมง อีกอันสามโมงเย็น แต่มันจะมีอันที่ใช้ได้ซ่อนไว้หลังร้าน แต่มันจะซ่อนไว้ทำไม... กูสนใจกับร้านนี้มาก... เหอ ๆ ทำไปได้... ไม่เก็บด้วยนะ แฉวน มันไว้นั้นอะ ถ้ามันอยากดูนาฬิกา มึงก็ดูของมึงเองสิ...

มีอะไรอีก... นอกจาก ค่ายโทรศัพท์, เขียน Life on Lane, ปั่นจักรยาน, ทำงาน, เล่น, หาเรื่องเสียเงิน... ก็ไม่น่าจะมีแล้วนะ สภาพในตอนนี้เงินเดือนเก๋าก็พอมี แต่เงินใหม่ก็ยังไม่ค่อยจะมา ที่บิลค่าน้ำค่าไฟจะมาเร็วซิบหาย... ก็ต้องอยู่แบบทน ๆ กันไป... นะ ทน ๆ เอาหน่อย อีก 9 เดือน... มีคนแอบบ่น เพิ่งเดือนเดียวเองหรอ เหมือนกับไปแล้วตั้ง 2 – 3 เดือน... ออย่าพูดแบบนี้มาก เดียวยิ่งอยากกลับ...

ไม่น่าจะมีอะไรแล้วมั้ง... ก็... คิดถึงทุกคนที่กรุงเทพฯ ครับ สวัสดีครับ...

ป.ด. เป็นแต่ที่รักของคนอื่น ไม่มีที่รักเป็นของตัวเอง...

IGGY's Work, 17/01/2009